

De Krom

Omdat het bedrijf een categorie A-inrichting is, moet men zich op een gezonde bedrijfsterrein vestigen. Het bedrijfsterrein ligt verder van de stad af en dat betekent onder andere hogere transportkosten. Wellicht lopen hier twee discussies door elkaar. In dit specifieke geval zou je graag willen dat dat bedrijf wel zo dicht mogelijk bij de afnemers en de gebruikers komt te liggen, opdat de transportkosten kunnen worden verminderd. Om die reden maakte ik een opmerking over het Inrichtingen- en vergunningbesluit. Kunnen wij dat niet aanpassen om die problematiek op te lossen? Het is wellicht een goede suggestie als de staatssecretaris niet alleen wil spreken over windmolens, maar ook over andere vormen van duurzame energieopwekking, en als hij daaraan een bovengrens wil leggen.

Staatssecretaris **Van Geel**: Mijnheer de voorzitter. Ik ben nog een antwoord schuldig op de vraag wie verantwoordelijk is voor het zonebeheer. Het is heel simpel. De zonebeheerder voor lokale terreinen is de gemeente, die daartoe bevoegd is. Het is mogelijk dat bij bovenregionale terreinen de provincie de beheerder is. Dat komt concreet voort uit de bevoegdheidsverdeling. Soms ligt die bij de gemeente en soms bij de provincie.

Mevrouw Spies heeft een aantal van mijn toezeggingen gearticuleerd. Ik heb daar weinig aan toe te voegen of af te dingen. Wij blijven een probleem houden met de 30-kilometerwegen. Ik vind dat met deze mogelijkheid een betere bescherming van burgers mogelijk is. Ik aarzel in te gaan op het argument van mevrouw Spies, die zegt dat de Raad van State hierom heeft gevraagd. Ik zal dat nog eens nalezen. Ik merk uit de stukken van de Raad van State dat wordt gevraagd tot herzonering over te gaan. Ik ben van mening dat er echt een zeer geringe werklast ontstaat voor gemeenten, die zich overigens alleen voordoet bij nieuwe situaties. Dat waren mijn drie argumenten.

Mevrouw Spies heeft goed begrepen dat ik de 2 dBA en de stad-en-milieu-inpassing gradueel verschillend beoordeel. Van mij hoeft het geen van tweeën. Met het pakket dat wij eerder met elkaar hebben besproken, is het mogelijk. Ik heb

met de 2 dBA minder problemen dan met de stad-en-milieu-inpassing. Dat vraagt om een toelichting, die precies aansluit bij de vraag van de heer De Krom. De heer De Krom en ik zijn het misschien niet eens, maar dat wil niet zeggen dat mijn argumenten in deze kwestie niet deugen. Ik heb gezegd dat ik het overbodige vind en wij moeten geen overbodige regelgeving opnemen. Ik vind het ook een verkeerd signaal voor de gemeenten. Juist de zwakke broeders kunnen zeggen dat wij een stad-en-milieubenedering hebben, terwijl het probleem ter plekke moet worden opgelost. Het principiële punt van de stad-en-milieubenedering is dat het wetsontwerp is opgezet om woningbouw voor bestaande bedrijven mogelijk te maken in gebieden die milieubelast zijn. Je kunt dat niet zomaar omkeren en zeggen dat het ook geldt voor het uitbreiden van bedrijventerreinen. Het is waar dat het in beide gevallen wordt opgerekt, maar de invalshoek is anders. Onze invalshoek is het mogelijk maken van woningbouw in gebieden die een hoge milieubelasting hebben van bestaande bedrijven. Dat is iets anders dan bestaande bedrijven laten groeien en dan zeggen dat er een milieuprobleem wordt gecreëerd voor woningbouw. Wij zijn het veelal met elkaar eens, maar op dit punt niet.

Mevrouw Kruijsen heeft gesproken over het bronbeleid. Wij proberen in toenemende mate andere overheden meer instrumenten ter beschikking te stellen voor milieubeleid. Dat geldt overigens ook voor geluid en luchtkwaliteit. Dat is de invalshoek bij decentrale vergoedingen en bij, naar aanleiding van het verzoek van de fractie van GroenLinks, differentiatie in parkeertarieven. Ook proberen wij op nationaal niveau via convenanten met de bandenleveranciers en -importeurs en via internationale normstelling wat te doen. Veel geluidsproblemen kunnen aanzienlijk beperkt worden door eerst te kijken naar bronbeleid, dan naar de wegen, daarna naar schermen en tot slot naar maatregelen aan de huizen.

Tot slot ga ik in op de discussie over windmolens en duurzame energie. Als je duurzame energie wilt stimuleren, zou je ten principale de vraag kunnen stellen waarom de ene vorm niet en de andere vorm wel. Wat dat betreft ben ik het met de

heer De Krom eens. Ik heb twee argumenten genoemd. Er is een planologische noodzaak om dat bij bedrijventerreinen te doen. Windmolens, zeker op bestaande terreinen, vind ik van een andere orde dan een fabriekscomplex. De heer De Krom vindt het tweede argument niet sterk, maar dat vind ik wel. De ellende van uitzonderingen is dat de weg openligt voor een volgende uitzondering, maar ik vind dat er redenen van inhoudelijke en planologische aard zijn om die bij windmolens wel toe te staan. Er is een grote maatschappelijke vraag naar, omdat de locaties anders niet gevonden kunnen worden. Ik zie die problematiek nog niet ontstaan voor een centrale voor kippenmest. Daarom moet ik aanneming van dat amendement ook ontraden.

De algemene beraadslaging wordt gesloten.

De **voorzitter**: Ik ga ervan uit dat wij volgende week dinsdag zullen stemmen over de ingediende amendementen en het wetsvoorstel.

De vergadering wordt van 11.45 uur tot 13.00 uur geschorst.

Voorzitter: Weisglas

De **voorzitter**: De ingekomen stukken staan op een lijst die op de tafel van de Griffier ter inzage ligt. Op die lijst heb ik voorstellen gedaan over de wijze van behandeling. Als aan het einde van de vergadering daartegen geen bezwaren zijn ingekomen, neem ik aan dat de Kamer zich met de voorstellen heeft verenigd.

Regeling van werkzaamheden

De **voorzitter**: Ik stel voor, de vaste commissie voor Financiën toestemming te verlenen tot het houden van een wetgevings- c.q. notaoverleg met stenografisch verslag op maandag 12 september van 11.45 uur tot 15.45 uur over de Nota Boetestelsel in de financiële wetgeving (30125).

Daartoe wordt besloten.

De **voorzitter**: Het woord is aan de heer Vendrik.

Voorzitter

De heer **Vendrik** (GroenLinks): Mijnheer de voorzitter. Ik doe u het verzoek om op de plenaire agenda van morgen enige ruimte te maken voor een hoofdlijnen debatje over de WAO. Ik hoop dat daarin de politieke vraag wordt beantwoord of wij doorgaan met de nieuwe WAO. Wij weten al dat werkgevers, werknemers, maatschappelijke organisaties, Raad van State, Centraal Planbureau en verzekeraars kritisch dan wel afwijzend staan tegenover de nieuwe WAO van de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid. Vandaag bereiken ons via de media berichten dat, eufemistisch uitgedrukt, het draagvlak voor de nieuwe WAO bij de coalitiepartijen niet is gegroeid. Zo hebben wij minimaal mogen vernemen.

Het wordt echt tijd dat er politieke duidelijkheid komt. Nemen wij de ontwerp-WIA hier verder in het parlement in behandeling? Blazen wij de boel af? Kiezen wij voor een alternatief? Dat zijn vragen voor het debat dat ik hier morgen wil voeren in aanwezigheid van de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Ik weet dat er voor maandag vanaf 12.00 uur een wetgevingsoverleg is gepland over de ontwerp-WIA, maar de vraag is of dat geen tijdverspilling is als wij niet eerst morgen in een kort debat de politieke hamvraag beantwoorden. Ik weet ook dat er vanmiddag een tweede hoorzitting is gepland over de ontwerp-WIA. In die zin is het verzoek dat ik mede namens mevrouw Bussemaker doe, voorwaardelijk. Ik kan mij voorstellen dat het ook voor fracties prettig is om de uitkomst van die hoorzitting nog te wegen. Wat mij betreft, kunnen wij dan morgen dit verzoek definitief bekrachtigen, maar ik doe nu al het verzoek om op de plenaire agenda ruimte te reserveren voor zo'n debat.

Mevrouw **Verburg** (CDA): Voorzitter. Ik was eerst geneigd om van verbazing één wenkbrauw op te trekken, maar het zijn er twee geworden. Ik zal u zeggen waarom. In de eerste plaats hebben wij een en andermaal in de procedurevergadering waarbij de heer Vendrik om hem moverende redenen zelden aanwezig is, afgesproken dat wij dit wetsvoorstel behandelen in onder meer twee wetgevingsoverleggen. Die wetgevingsoverleggen van aanstaande maandag en volgende week vrijdag zijn gisteren in de

procedurevergadering nog eens herbevestigd. Dat is de reden waarom ik één wenkbrauw optrok. Ik zou zeggen: laten wij ons daaraan houden, dan kunnen wij de behandeling plenair in de week daarop afronden.

De tweede wenkbrauw ging omhoog toen ik de heer Vendrik hoorde zeggen dat hij de uitkomst van de hoorzitting wilde afwachten om te bepalen of hij dit debat definitief wil aanvragen. Sinds wanneer geeft een zichzelf respecterend parlementariër aan dat hij afhankelijk van hoorzittingen wil bepalen of iets doorgaat? Hoorzittingen zijn er om met elkaar van gedachten te wisselen en te horen hoe de uitvoering is. Het parlement beslist niet afhankelijk van een hoorzitting of het een debat voert.

Mevrouw **Bibi de Vries** (VVD): Voorzitter. Wat de VVD-fractie betreft, kunnen de wetgevingsoverleggen gewoon plaatsvinden, maar wij verzetten ons niet tegen een kort hoofdlijnen debat, omdat ik vermoed dat wij daarmee de wetgevingsoverleggen ten zeerste kunnen ontlasten. De politieke vragen die gaan komen, zijn zeer belangrijk, maar ik heb er geen behoefte aan om wetgevingsoverleggen af te gelasten. Ik weet overigens niet of ik de heer Vendrik heb horen zeggen dat hij dat wil.

Mevrouw **Bussemaker** (PvdA): Voorzitter. De heer Vendrik heeft het verzoek mede namens mij gedaan. Ik sluit mij er dus bij aan. Ik kan mij voorstellen dat wij morgen bij de regeling definitief bekijken of het hoofdlijnen debatje moet worden doorgezet. Wat mij betreft, moet er in ieder geval morgen ruimte op de plenaire agenda zijn om dat te doen. Ik stel voor om, totdat er een ander besluit over is genomen, de wetgevingsoverleggen gewoon op de agenda te handhaven.

De heer **Van der Vlies** (SGP): Het spanningsveld dat collega Vendrik blootlegt is mij ook bekend. Ik lees ook de krant. Het wetgevingsoverleg is uitgeschreven. Gisteren is in de procedurevergadering afgesproken dat wij een meer specifieke agenda zullen maken voor dit wetgevingsoverleg en dat wij het overleg met een algemeen politieke beschouwing zullen beginnen. Dit is wat mij betreft wat wij nodig hebben om te bezien

hoe intensief wij ons met de komma's en punten moeten bezighouden. Ik heb daar geen spoeddebat in de Kamer voor nodig.

Overigens neem ik de gelegenheid te baat om te zeggen dat ik het een slechte gedachte vind dat er ook volgende week vrijdag een wetgevingsoverleg wordt gevoerd. Dit is nota bene de tweede keer dat ik dit in korte tijd meemaak. Ik vind dit niet goed. Dit terzijde, want dit is niet het punt dat de heer Vendrik aan de orde stelde.

De heer **De Wit** (SP): Mijn fractie steunt het verzoek van de heer Vendrik.

De heer **Vendrik** (GroenLinks): Ik constateer dat een meerderheid van de fracties die hebben gesproken, dit verzoek steunt. Dit doet mij deugd.

In de richting van mevrouw Verburg zeg ik nog dat ik niet altijd de procedurevergadering van de vaste commissie voor Sociale Zaken en Werkgelegenheid hoeft bij te wonen, omdat mijn collega mevrouw Van Gent dit regulier voor ons waarneemt. Wij hebben een kleine fractie en dan lukt het niet altijd om twee personen af te vaardigen.

De voorwaardelijkheid van mijn verzoek was bedoeld als een geste aan mijn collega's die misschien de hoorzitting nog even willen afwachten om de uitkomsten ervan te kunnen meewegen in hun oordeel over mijn verzoek. Mevrouw Verburg stelt dit niet op prijs; dat is haar goed recht.

Voorzitter. Ik herhaal mijn verzoek aan u of u ruimte wilt maken voor een plenair debat morgen. Wat mij betreft komt in dit debat echt de politieke hamvraag op tafel. Of dit consequenties heeft voor het wetgevingsoverleg maandag, is een vraag die wij daarna kunnen beantwoorden. Als u daar behoefte aan heeft, zal ik dit verzoek morgen graag opnieuw bevestigen.

De **voorzitter**: Deze gang van zaken zit mij niet lekker. De procedure voor de behandeling van wetgeving is duidelijk en wel omschreven. Ik weet niet of wij middenin een wetgevings-traject dit soort debatten over het onderwerp van wetgeving moeten voeren. De heer Van der Vlies heeft dit goed onder woorden gebracht. Een beslissing over de vraag of er al of niet moet worden doorgegaan met een onderwerp, kan ook in het

Voorzitter

traject van de wetgeving zelf worden genomen.

Ik constateer dat een meerderheid van de Kamer hier anders over denkt. Dit wil zeggen dat het verzoek dat onder voorbehoud is gedaan, wordt goedgekeurd.

De heer Vendrik vraagt mij om ervoor te zorgen dat er morgen ruimte is op de agenda. Dit zal betekenen dat een van de andere onderwerpen, het rapport van de Tijdelijke Commissie Onderzoek Zorguitgaven, de wijziging van de WW of de Wet voorzieningen arbeid en zorg alleenstaande ouders, van de agenda moet worden afgevoerd. Ik weet dat de minister verplichtingen heeft waardoor het voor hem onmogelijk is om een groot deel van de dag hier te zijn. Ik zal dit alles bezien en ik zal mijn best doen om een geschikt moment te vinden.

Ik stel voor om het debat te voeren met spreektijden van twee minuten per fractie. Het gaat om een hoofdvraag; die moet toch in twee minuten te verwoorden zijn.

Ten slotte wil ik nog iets zeggen over het onderwerp dat nu niet formeel aan de orde is, maar dat door de heer Van der Vlies naar voren is gebracht. Ik vind dat de Kamer of haar commissies alleen in noodsituaties op vrijdag zouden moeten vergaderen. Vrijdag is de dag waarop wij de leden van het kabinet in staat stellen om een ministerraadsvergadering te hebben. Ik zeg dit niet voor ons, want wij zijn er zeven maal 24 uur, maar de leden van het kabinet moeten kunnen vergaderen.

Kunt u akkoord gaan met mijn voorstel?

Mevrouw **Bibi de Vries** (VVD): Voorzitter. Het moet duidelijk worden of het debat morgen plaatsvindt. Die voorwaardelijkheid zit erin. Mocht er een debat plaatsvinden, dan heb ik op zijn minst behoefte aan een spreektijd van vijf minuten. De materie is zo complex...

De **voorzitter**: Daar hebt u nu wetgevingsoverleg voor!

Mevrouw **Bibi de Vries** (VVD): Voorzitter. Zoals u weet, is een wetgevingsoverleg bedoeld ter ontlasting van het plenaire debat, waarin wij ons vooral richten op de politieke vragen. Het wetgevingsoverleg gaat vooral over artikeltjes, artikeltjes en artikeltjes. Ik kan met u

meevoelen, maar hier zit een bredere vraag omheen. Als het debat doorgaat, moet er wat mij betreft een spreektijd van vijf minuten komen en niet van twee, want anders komen wij niet aan politieke vragen toe.

Mevrouw **Bussemaker** (PvdA): Voorzitter. Ik sluit mij aan bij het betoog van mevrouw De Vries. Wat mij betreft komt er een spreektijd van vijf minuten. Ik ga ervan uit dat vijf minuten redelijk is om de hoofdlijnen van zo'n ingewikkeld wetsvoorstel te bespreken.

Mevrouw **Verburg** (CDA): Voorzitter. De collega's Bussemaker en De Vries wijzen erop hoe nodig het is om hiermee zorgvuldig om te gaan. Dat doen wij met een wetgevingsoverleg; wij doen het bij hoge uitzondering zelfs met twee wetgevingsoverleggen. Dat zou hier dan allemaal in vijf minuten moeten? Het toont de overbodigheid en zelfs de onwenselijkheid aan van dit verzoek. Als het debat er moet komen, zeg ik: twee minuten.

De heer **De Wit** (SP): Voorzitter. Ook wat mij betreft komt er vijf minuten spreektijd.

De heer **Vendrik** (GroenLinks): Voorzitter. Vijf minuten lijkt mij mooi. Niet om de complexiteit van de WIA uitvoerig te bespreken, want dat kan niet, maar om de niet geringe politieke hoofdvraag op een fatsoenlijke manier aan bod te laten komen in een debat met de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid. Dan is vijf minuten wel heel erg welkom.

De **voorzitter**: Uw verzoek om van twee naar vijf minuten te gaan, toont mijn gelijk aan dat het in het wetgevingsoverleg had moeten worden besproken. Zoals de heer Van der Vlies zei, hebt u alle gelegenheid gehad om in een algemeen deel tot conclusies en zelfs tot besluiten te komen. U wilt het anders; u krijgt het zoals u het wilt. Er komt een spreektijd van vijf minuten. Als wij er morgenavond om elf of twaalf uur mee moeten beginnen, dan doen wij dat. Dat meen ik serieus, met mijn excuses aan de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Met inachtneming hiervan wordt overeenkomstig het voorstel van de voorzitter besloten.

Aan de orde is de voortzetting van het **debat** over **het rapport van de Tijdelijke Commissie Infrastructuurprojecten (29283)**.

(Zie vergadering van 7 juni 2005.)

De beraadslaging wordt hervat.

De **voorzitter**: Wij zijn toe aan de eerste termijn van de kant van de regering. Ik geef het woord aan de minister voor Bestuurlijke Vernieuwing en Koninkrijksrelaties, al zal het vanmiddag niet over het laatste gaan. Dat denk ik althans, maar je weet maar nooit.

□

Minister **Pechtold**: Voorzitter. Het bruggetje is misschien toch wel weer op een of andere manier te leggen. Ik dank de Kamer en vooral mijn collega's dat ik als eerste namens de regering het woord mag voeren, omdat ik zodadelijk naar een andere afspraak moet. Ik hoop wel weer op tijd terug te zijn voor een tweede termijn. Ik zal goed luisteren; anders interrumpeert u mij maar.

Binnen het kabinet leeft brede waardering voor het werk dat de Tijdelijke Commissie Infrastructuurprojecten heeft gedaan. Mijn collega van Verkeer en Waterstaat heeft dat al eerder, ook in brieven aan de Kamer, uitdrukkelijk vooropgesteld. De commissie spreekt over verschillende onderwerpen die rechtstreeks of via een omweg te maken hebben met de staatkundige verhoudingen in ons land, en dus met de manier waarop de regering en de Tweede Kamer met elkaar omgaan. Wij hebben het dan over de ministeriële verantwoordelijkheid, het recht op informatie van de Tweede Kamer en de vertrouwensregel: stuk voor stuk begrippen die fundamenteel zijn voor ons parlementaire stelsel en waarover het TCI-rapport nieuwe vragen oproept. Over die vragen wil ik graag het nodige zeggen, in aanvulling op datgene wat schriftelijk is opgemerkt. Ik verwerk in mijn betoog de vragen over de verschillende onderwerpen die door de woordvoerders zijn gesteld.

Allereerst wil ik ingaan op de contacten tussen Kamer en